

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 186.

Trettende Session.

47de Møde.

Lørdagen den 30te November Kl. 7½ Aften.

(Fortfat.)

Tfcherning: Kun forsaavidt kan man gaae ind derpaa, som der ved Oprettelsen af Redningsstationer skal tages Forholdsregler, som gjøre, at de bedre komme til at svare til deres Hensigt, end de hidtil have gjort, hvilket efter min Mening væsentligt ligger deri, at man antager fast lønnebe Folk og ikke betaler de Folk, som gaae ud med Baadene, men holder sig til Folk, som maasse ere mindre skikkede, især i Tidens Længde, til at foretage saa vovelige Ting. Det er ogsaa Noget, som almindeligt menes, at der ved Tilfælde af den Art virkelig fremstiller sig dygtige Søfolk, som tilkyde sig at gaae ud med Redningsbaaden, føre og lede den, men som ere blevne satte tilside, fordi de, der ere bestemte dertil, i det Dieblis ansee det for urigtigt at gaae ud. Jeg skal „som dansk Mand“ opfordre den ærebe Indenrigsminister til at huske paa, at det her gjælder om alvorligere Ting, end at de Meddelelser, der gives ham, kunne sthydes bort med en faadan Lefkærdighed. Jeg skal erindre Rigsdagen om, at en Minister her i dette Thing paa samme Maade har bortviiist de Meddelelser, der bleve givne angaaende Baredepotet, og at Uordnerne derved, der dengang vare lige saa sikke, som de senere bleve stadfæstede, havde kunnet været hindrede for flere Aar, naar en Minister ikke paa en saa fornem Viis havde afviiist de Meddelelser, der her bleve ham givne. Det er nemt gjort at afvise, og det er nemt

at hæve sig iveiret „som en dansk Mand,“ men gjør hellere Pligt som Indenrigsminister og søg bedre, end her er søgt, saa finder man mere end det, den ærebe Indenrigsminister her har sagt os, at han hidtil har fundet i denne Sag. Jeg siger, at jeg ikke her letfindigt eller løst har bragt en Sag paa Bane, og jeg bringer den ikke længere eller kortere, end jeg har bragt den, men jeg gjør den ærebe Indenrigsminister ansvarlig for, at han ikke skaffer bedre Underføgelses tilveie, end han hidtil har anstillet, naar han ikke har kunnet faae bedre Udbytte af dem; dette bringer jeg ham til at svare for. En Afviisningsmethode er nem, men den fører kun til flette Resultater; thi den fører til, at de Undergivne troe, ikke i Ministeren at see en Mand, som alvorligt vil vide, hvorledes Sagerne gaae for sig, og skaffe sig de Oplysninger, der kunne føre ham paa Veie.

Indenrigsministeren: Her er Vidner nok tilstede, som vide, at de Oplysninger, som den ærebe Rigsdagsmand har givet, ere værdiløse og ikke kunne lægges til Grund for nogen Underføgelse, thi de indeholde almindelige Sigtelser, ikke om, at der i specielle Tilfælde er begaaet Feil, men om Motiver, der skulle have ligget til Grund — og for hvad? For saa stammelige Handlinger, at Mænd, der foruden den almindelige menneskelige Forpligtelse have særligt Rald til at gjøre deres Yderste for at redde Mennekkelig, skulde undlade dette eller opsætte dette for at opnaae Fordele. Man kan desuden tage og føle paa, at dette ikke er saa, thi Braget er Brag iforveien, og det er ikke Redningsbaadens Rald at bringe Skibene